

Dámy a pánové, byl jsem požádán, abych přednesl několik slov a situace našich spoluobčanů s tělesným handicapem ve vztahu k normám.

Nejdříve několik slov obecně. To, že je člověk s nějakým tělesným handicapem a například i vozíčkář, z něj nedělá žádného chudáka, který je méněcenný, zaostalý, neudržovaný, s nižším IQ a zaslouží si náš soucit. Mám např. synovce, který po autonehodě, kterou měla jeho matka, když s ním byla v jiném stavu. Od malička vypadá jako kdyby prodělal obrnu a chodí pouze o francouzských holích. A podívejte se, vystudoval Karlovu univerzitu.

Já sám jsem předsedou Asociace vozíčkářů se sídlem v Děčíně a sdružujeme lidi s tělesným handicapem a převážně vozíčkáře ze všech koutů České republiky. Z více než 15leté praxe vím, neboť mne to život s nimi naučil, že nám zdravým chtějí být rovnocennými partnery. Mám s nimi nepřeberné množství zvláště sportovních zážitků a mohl bych tu o nich mluvit a bavit vás ještě dlouho. Je to pro mne mnohdy srdeční záležitost a jsem rád, že tuto funkci vykonávám a že pro ně mohu organizovat akce, které je pozvednou a pobaví, případně poučí.

Ale to není předmětem této konference a já k dnešnímu tématu chci říci trochu něco jiného. Vadí mi, že po sametové revoluci se nám ze života téměř vytratili normy, které určovaly kvalitu výrobků, které se dodávají na trh. Jak nám může říci prodavačka v Obuvi, když tam reklamujeme boty, které jsme si koupili bez jakéhokoliv označení doby používání, že reklamaci neuzná, protože přiznáváme, že jsme obuv nosili skoro denně a ona k tomu není určena. Jak si mohu přečíst poptávku velkých řetězců např. po gothajském salámu, kde jediným kritériem je cena. Kvalita je někde hodně hodně vzadu. Jak si mohu koupit v jednom z řetězců špekáčky, kde je 23% kuřecího strojně odděleného masa? Když si je napíchnu a opékám nad ohněm, tak se mi rozpadnou a skončí v ohni. Já ho mohu vyhrabat a případně sníst. Ale vozíčkář ne

Takových případů je v denním životě nepřeberné množství a všichni, kteří jste zde, je samozřejmě znáte.

Víte, naprostá většina vozíčkářů práci nemá, čili žije jen z dávek sociální podpory, či různých příspěvků. Zkusil si zde někdo ze zde přítomných – možná až na pár výjimek, neboť vás samozřejmě všechny neznám, žít jen z takového příjmu. Zkusil si někdo na delší dobu žít např. ze 6 tis., ale podotýkám žít, ne živořit. Tím se vás, prosím, nechi nikoho dotknout. Nemůžeme se divit takovým lidem, kteří nechtějí být jen doma, ale snaží se žít aktivním životem, že bohužel kupují mnohdy výrobky ani ne podle kvality a podle toho, co jim z televizní obrazovky radí ministři zemědělství a průmyslu a obchodu, aby kupovali výrobky jen české. Bohužel kupují většinou jen podle ceny.

A všichni víme, že cena s kvalitou, kterou bychom si přáli, v naprosté většině nekoresponduje. Ale proč!!! Tržní hospodářství by i tak mělo být regulováno normami. A vzpomeňte si, jak před sametovou revolucí byly normy tvrdé. Jsem rád, že je nyní doba jiná, ale demokracie, kterou jsme si všichni tak přáli, by neměla být o tom, aby tito lidé s handicapem museli jíst a vůbec kupovat PARDON jen ten nejhorší a nejlevnější šmejd. Postarejme se i o tvrdé normy v oblasti potravin a ostatních výrobků. A pokud jsou, vymáhejme jejich plnění.

Chtějme i těmito lidem život zpříjemnit a dejme jim i tu možnost, aby mohli kupovat výrobky kvalitní a za rozumnou cenu. Je naprosto perfektní a já jsem za to rád, že umožňujeme dětem hrát si na kvalitních hřištích, kde si může i dítě na vozíku hrát se svými zdravými kamarády, že kvalita obuvi stoupá a cena je dostupná i lidem s omezenými příjmy. Ale více se zaměřujme na zkvalitnění komplexního života lidem, kteří například špatně chodí, či jsou na vozíku a nikdy se z něj nezvednou. I oni si zaslouží naši pozornost a úsilí, aby i oni mohli žít život, který sice asi bohužel nebude nikdy rovnocenným s naším, ale co nejvíce by se mu měl přiblížit.